

גמ"ר 1143/01/16 - מדינת ישראל נגד אתי אנקווה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

18 דצמבר 2017

גמ"ר 1143-01-16 מדינת ישראל נ' אנקווה

בפני כב' השופט עופר נהרי
בעניין: מאשימה

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות מחוז ת"א (פלילי)
ע"י עו"ד שרון רגב

אתי אנקווה
ע"י ב"כ עו"ד דוד גולן

נגד
נאשמת

הכרעת - דין

בעקבות תאונת דרכים קטלנית שהתרחשה ביום 26.8.14 הוגש ע"י המאשימה ביום 6.1.16 כתב אישום כלפי הנאשמת אשר בו יוחסה לה עבירה של גרימת מותה ברשלנות של הולכת רגל אשר היתה במותה ילדה בת שש וחצי.

בכתב האישום נטען כי הנאשמת נהגה ברכב מסוג קיה ברח' ירמיהו בעיר בני ברק וכי במהלך נסיעתה פנתה הנאשמת שמאלה על מנת להיכנס לחניה של בנין מגורים (מס' 5 ברחוב הנ"ל) כשהיא חוצה מדרכה, לא הבחינה עפ"י הנטען בהולכת הרגל שהלכה אותה עת עפ"י הנטען בחניה של אותו בנין מגורים ופגעה עפ"י הנטען בהולכת הרגל תוך שהיא עולה עם הגלגל השמאלי של הרכב על הולכת הרגל ולאחר מכן המשיכה הנאשמת בנסיעתה והחנתה את רכבה בחניה בתוך חניון בנין מגורים האמור.

נטען כי כתוצאה מהתאונה דנן נחבלה הולכת הרגל באורח אנוש, פונתה לבית החולים כשהוא מונשמת ושם נקבע מותה.

נטען בהמשך לכך בכתב האישום כי התאונה ומות הולכת הרגל נגרמו כתוצאה מנהיגתה הרשלנית של הנאשמת שהתבטאה עפ"י הנטען בין היתר בכך שנהגה בחוסר זהירות; ברשלנות; מבלי לשים לב לדרך ולחיי אדם; לא הבחינה בשום שלב בנסיעתה במנוחה אשר הלכה בתוך החניה; גם לאחר שעלתה עם רכבה על הילדה לא הבחינה שפגעה בה ולא עצרה מיד את רכבה; נהגה עפ"י הנטען בחוסר זהירות וברשלנות בכך שלא נהגה בתוך החניה בזירות ובדרך המאפשרת בכל רגע לבלום על אתר על מנת למנוע פגיעה בכל מי שנמצא בתוך החניה בכלל ובילדים בפרט.

העבירה שיוחסה לנאשמת בפרק הוראות החיקוק אשר בכתב האישום הינה כאמור גרם מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, ביחד עם סעיפים 40 ו- 64 לפקודת התעבורה.

הנאשמת, באמצעות בא כוחה, כפרה במיוחס לה.

נמסרה הודאה בנהיגה ברח' ירמיהו בבני ברק ובהמשך לכך בכניסה לחניון הבנין וכן בתוכו וכן הודאה בתוצאות התאונה.

ההגנה פרטה כפירה הן במעורבות הנאשמת בתאונה והן לחילופין בדבר יכולתה של הנאשמת למנוע את התאונה ככל שיימצא שהיתה היא מעורבת בה.

נמסרה גם כפירה בכל טענה בדבר נהיגה חסרת זהירות או רשלנית על כל סעיפי המשנה של כתב האישום בהקשר זה של דרך הנהיגה הנטענת.

לאור הכפירה התקיים דיון הוכחות.

במסגרת פרשת התביעה העידו העדים הבאים והוגשו הראיות הבאות :

רפ"ק חגי וקס (ע.ת.1) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח בדיקת כלי רכב ועמו תצלומים (סומנו ת/1 , ת/2).

בוחן התנועה המשטרתי מר סימון טרטקובסקי (ע.ת.2) אשר במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה שערך (סומן ת/3) וכן תצלומים של גופת המנוחה (סומנו ת/4). כמו כן הוגש במהלך חקירתו הנגדית בהסכמה מזכר נוסף שערך (סומן ת/5).

הפרמדיקית הגב' קטי רוזנטל קטלן (ע.ת.3) אשר במסגרת עדותה הוגש דו"ח נט"ן של מד"א (סומן ת/6).

הפרמדיקית הגב' קארן ביטון (ע.ת.4) אשר במסגרת עדותה הוגש דו"ח מד"א מודפס (סומן ת/7).

מר יצחק בוימן זלמנוב, כונן מד"א (ע.ת.5).

השוטרת סמדר בן חמו (ע.ת.6) שוטרת תנועה במרחב דן, אשר במסגרת עדותה הוגשו דו"ח פעולה (ת/8) מזכר (ת/9) דו"ח עיכוב (ת/10) ומזכר נוסף (ת/11).

מר יעקב חכימי (ע.ת.7) אביה של הילדה המנוחה.

הגברת מרים חכימי (ע.ת.8) אמה של הילדה המנוחה.

בוחן התנועה המשטרתי מר זיו טרבלוס (ע.ת.9) אשר במסגרת עדותו הוגשו:

דו"ח פעולה (ת/12) סקיצה (ת/13), מזכר (ת/14), דו"ח ביצוע צילום וידאו (ת/15) שני דיסקים של וידאו מקום התאונה וניסוי שדה הראיה (ת/16 ות/17) לוח תצלומים (ת/18) הודעות נאשמת במשטרה (ת/19 ת/20 ת/21) דו"ח בוחן (ת/21א - נרשם ת/21) דפי שיחזור (ת/22) סקיצה (ת/23) תרשים (ת/24) דו"ח בוחן נוסף (ת/25) דיסק (ת/26)

פרטי שיחזור בעקבות הצבעת אם המנוחה (ת/27), מזכר לענין ניסוי שדה ראיה (ת/28) סקיצה נלווית (ת/29) לוח תצלומים ודיסק לענין שדה ראיה שטחים מתים ברכב (ת/30, ת/31), דו"ח ביצוע צילום וידאו (ת/32) מזכר לענין שדה ראיה שטחים מתים (ת/33) תרשימי שטחים מתים ברכב (ת/34, ת/35) מזכרים אודות סירוב הנאשמת להשתתף בניסוי שדה ראיה (ת/36, ת/37) דו"ח בוחן נוסף (ת/38) מזכר נוסף (ת/39) פלט שיחות טלפון של הנאשמת (ת/40) מזכר בעקבות התייעצות עם רמ"ח בוחנים (ת/41).

בהסכמה הוגש במסגרת פרשת התביעה גם מזכר שערך השוטר מר יניב שרון (סומן ת/42) וכן דו"ח אירועים (סומן ת/43).

במסגרת פרשת ההגנה העידו העדים הבאים והוגשו הראיות הבאות:

הגב' אתי אנקווה - הנאשמת (ע.ה.1)

הילדה א' א' - בתה של הנאשמת (ע.ה.2).

מר לוי יהונתן, אזרח המתגורר בשכנות ברחוב (כשני בניינים ממקום האירוע) (ע.ה.3).

מר עמנואל דויב - אזרח המתגורר בשכנות בבנין ברח' ירמיהו 5 ב"ב (ע.ה.4).

מומחה מטעם ההגנה - אינג' מר גדי ויסמן (ע.ה.6) אשר במסגרת עדותו הוגשה חוו"ד מומחה (סומנה נ/1).

לאחר סיום פרשת ההגנה ובעקבות ולאחר דיון והחלטה בבקשת המאשימה להבאת ראיות הזמה, הובאו ע"י המאשימה הראיות הנוספות הבאות:

העיד אזרח מר יעקב וינגרטן, אשר נקלע לאחר התאונה למקום התאונה, צילם במקום והעביר את התמונות שצילם לקבוצת "חדשות 24". (דיסק ותמונות שצילם הוגשו וסומנו ת/44 ות/45).

הוגשו תצלומים מתוך ת/45 בהם נראות גדר המתכת וגדר האבן המפרידה בין בית מס' 5 לבית מס' 3 ברחוב, הוכרו גם כראיות מטעם ההגנה (הוכרו כנ/2). (להלן: "הגדר").

בעקבות ראיות ההזמה הנ"ל מטעם המאשימה הובאו גם ראיות לסתור מטעם ההגנה כדלקמן:

העידה האזרחית הגב' רבקה לאה אשר התגוררה בבנין בו התרחשה התאונה (שכנה של הנאשמת באותם ימים) והעידה על מצב הגדר באיזור התאונה. תצהיר אשר רלוונטי אך ורק לגביה של הגב' רבקה לאה גם כן הוגש לבקשת

ההגנה וסומן נ/3.

בעקבות כל אלה נערך גם ביקור במקום בקשר עם היבט ספציפי בלבד במצב הגדר המפרידה בין בית מס' 5 לבית מס' 3. ממצאי הביקור מצויים ב"פרוטוקול ביקור במקום".

סיכומי הצדדים הוגשו בכתב.

לאחר שהתרשמתי באופן ישיר מהעדים, לאחר שבחנתי את הראיות ולאחר שגם נתתי את דעתי לתוכן סיכומי הצדדים, מסקנתי היא : ראשית - שהנאשמת ולא אחר, היא שדרסה למוות את הולכת הרגל וכי בניגוד לכפירת הנאשמת היתה הנאשמת מעורבת גם מעורבת בתאונה זו - וכגורם יחיד ובלעדי. שנית - שהנאשמת כשלה בנהיגתה באירוע דנן בנהיגה רשלנית (ואף בדרגה גבוהה של רשלנות) וגרמה בכך לתאונה ולתוצאה הקטלנית.

מצאתי כי חלה חובת זהירות וכי גם היתה צריכה להתקיים אצל הנאשמת צפיות ביחס להולכי רגל במקום - וילדים בפרט.

מצאתי כי מתקיים קשר סיבתי איתן בין רשלנות הנאשמת לבין התוצאה ומצאתי לפיכך בשים לב לכל אלה כי הנאשמת ביצעה כמיוחס לה בכתב האישום - עבירה של גרימת מוות ברשלנות.

הקדמה :

לאירוע דנן היתה למעשה עדת ראייה אחת מבחינת מסירת פרטי התרחשותו והיא אמה של הילדה המנוחה, הגב' מרים חכימי.

אומר כבר כעת כי עדה זו עשתה עלי רושם מהימן בעדותה וכי אני סומך את ידי על כל פרטי עדותה.

אסביר בהקשר זה כי עדותה של אם המנוחה ניכרה בעיני כעקבית, קוהרנטית, עניינית וברת הסתמכות וכי לא עלה בידי ההגנה - אף לא בחקירה הנגדית המקיפה של העדה הנ"ל - וגם לא בראיותיה של ההגנה - כדי לערער ולסתור פרטי עדות אם המנוחה.

נהפוך הוא: מצאתי מנגד בעדות הנאשמת - הן בתוכן העדות והן בדרך העדות - כדי לחזקני במסקנה בדבר נכונות ההסתמכות על עדות אם המנוחה.

בהסתמך על פרטי עדותה של אם המנוחה אני קובע כי הנאשמת נהגה במהירות שאיננה מתאימה למקום ולציפיות הימצאות הולכי רגל בו; כי הנאשמת היתה עסוקה בדברים אחרים אגב נהיגה; כי הנאשמת (בניגוד לגירסתה

המתפתחת בכל הכבוד) לא ביצעה כל עצירה טרם כניסתה לשביל החניה; כי הנאשמת פגעה ודרסה את הילדה; כי רכבה של הנאשמת אף היטלטל אגב עליית גלגל הרכב על גוף הילדה ועל ראשה של הילדה; וכי הנאשמת המשיכה בנסיעתה בחניון הבית כפי שתואר.

בהינתן דבר פרטי עדותה של אם המנוחה אשר מחלקם בכל הכבוד התעלם מומחה ההגנה, אני גם מוצא לקבוע שהיתה דינמיקה של תנועה רגלית מצד אם המנוחה אל עבר בתה (המנוחה) וכי ממקום הימצאה של האם יכולה היתה היא לראות, כפי שהעידה, כיצד עולה הנאשמת עם רכבה על ילדתה.

יתרה מכך: בהינתן עדות אם המנוחה, וגם בהינתן השכל הישר, אני מוצא לדחות שני תסריטים שהעלה מומחה ההגנה (תסריט פגיעת רכב אלמוני בילדה בחניון הבית השכן -מס'3- והעפתה של הילדה לחניון הבנין המדובר-מס'5, ותסריט של מעבר רגלי של הילדה מחצר בית מס' 3 לחצר בית מס' 5).

יוסבר ויודגם אם כך שנותר בסופו של יום אך ורק התסריט השלישי והוא המתואר בכתב האישום - דהיינו נסיעה חסרת זהירות ודריסת הילדה למוות בידי הנאשמת.

אף יוסבר, מעבר לצורך, כי אף לו היה מקום לקבל תסריט לפיו הילדה עברה מחצר בית מס' 3 לחצר בית מס' 5 אזי עדיין הוכח שיכולה וצריכה היתה הנאשמת להבחין במהלך שכזה ולעצור את מכוניתה ולא להתקדם מבלי להבחין בדבר.

זאת ועוד: בתיק זה בחרה ההגנה להימנע מלחקור את בוחן התנועה המשטרתי על מימצאיו לענין שדה הראייה שהיה לנאשמת. (הנאשמת עצמה אגב סירבה לבצע עם הבוחן המשטרתי את ניסוי שדה ראייה וסיבותיה עמה).

הדברים הללו לענין אי חקירת הבוחן המשטרתי על מימצאיו נאמרים בהקשר חזרתו של הבוחן המשטרתי משיחזור, אך לא ממימצאים!

ולענין שדה הראייה - אף הסכים מומחה ההגנה עם מימצאי הבוחן המשטרתי.

הנאשמת, לדבריה, לא הבחינה בהולכת הרגל בשום שלב.

בהינתן שדה הראייה היה עליה להבחין והיה עליה לפעול.

הנאשמת נסעה מלכתחילה מהר, לא עצרה, לא האטה, נעה כעיוורת (במקום בו נדרשת זהירות יתרה ואף נדרשת עצירה במידת הצורך טרם המשך נסיעה) ודרסה הולכת רגל שהלכה ממש מול עיניה בשביל הגישה לחניה.

הבוחן המשטרתי קבע בסופו של יום כי מדובר בתאונה נמנעת ודעתי כדעתו, וינומק.

להלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

האירוע התרחש בעיר בני ברק, בשעת צהרים ובאור יום.

הנאשמת עצמה העידה (ת/20 שורה 32) כי היא התגוררה במקום זה, בבנין זה, כבר שנתיים עובר לאירוע וכי הוא משתמשת שם בחניה כל יום. היא לוקחת לדבריה את ילדיה לבית הספר ומחזירה אותם.

הימצאות של ילדים בעיר בני ברק בכלל ובחצרות הבתים בכלל ובחצר הבית בו אירעה התאונה בפרט - לרבות בשביל הגישה - לא היו צריכים להיות בגדר הפתעה בלתי ידועה או בלתי נצפית לנאשמת, שכן לא רק הדעת נותנת כך אלא גם לא אחרת מאשר שכנה בבנין אשר העידה על כך - שכנה שהובאה לעדות ע"י ההגנה עצמה - הגב' רבקה לאה אשר העידה כי היא גרה באותו בנין תקופה בת שנתיים לפני התאונה (כמו הנאשמת).

וכך סיפרה עדת ההגנה הגב' רבקה לאה אשר העידה על עצמה כי היא אף חברה טובה של הנאשמת (ציטוט):

" **הייתי גרה שם 365 יום בשנה וכל הזמן הילד שלי היה עובר שם וילדים אחרים היו עוברים שם**". (עדוּתה של השכנה, עמ' 491 ש' 7 - 8).

ובהמשך (ציטוט): "**כולם ידעו שהמקום הזה מועד לפורענות והתלוננו לועד הבית**" (עמ' 493 שורה 31). "ש. **ואת אומרת שכל הדיירים היו מודעים לסכנה הזאת, זה מה שאת אומרת? ת. כן**". (עמ' 494 שורה 7 - 8).

אכן, השכנה, הגב' רבקה לאה, כיונה את דבריה למעבר ילדים בפירצה בגדר אך מבלי משים תיארה היא בעצם כי ילדים היו במקום זה בשביל הגישה כמעשה של יום יום וכי גם כל הדיירים היו מודעים לסכנה.

בנסיבות אלה, שבהן שכנתה של הנאשמת שהיא גם חברתה מעידה כך אודות ילדים במקום, מתקיימת תמיהה הכיצד ההגנה, ובכלל זה בכל הכבוד מומחה ההגנה, טוענת שאין כביכול צפיות שיימצאו שם ילדים (ראה סעיף 5 ג' לסיכום חוות דעת ההגנה נ/1). וכך אומר שם מומחה ההגנה (ציטוט): "**בדרך הגישה לחניה לא עוברים כלל עוברי אורח... איש לא נזקק להליכה על השביל**". "אדם מן הישוב שנוסע בשביל הזה אמור לדעת ואמור לצפות שהשביל הזה יהיה נקי מהולכי רגל כשהוא נכנס לחניה" (דברי מומחה ההגנה בעמ' 280 שורות 20 - 22 לפרוטוקול).

ובכן, בכל הכבוד, את עמדתו זו של המומחה מטעם ההגנה קיים אם כך קושי לקבל.

עדוּתה של השכנה (עדת ההגנה) חברתה של הנאשמת אשר התגוררה במקום כפי הנאשמת והיא אמא ל - 7 ילדים לדבריה, סותרת את עמדת ההגנה על כי אדם מן הישוב והנאשמת כדירת במקום זה בפרט, לא צריכה היתה כביכול לצפות שיימצא שם ילד או ילדה במקום האירוע.

ולהיבטים נוספים :

אודות מזג האויר והראות הטובה שהיתה באותו יום באופן כללי העידה הנאשמת עצמה כי היה " **אור יום יפה והראות היתה טובה**" (ת/20 שורה 86).

למרות כל אלה, ולמרות מימצאי הבוחן המשטרתי שלא נסתרו על כי שדה הראיה נפתח כולו עוד טרם הכניסה לשביל הכניסה לחניה, לא ראתה הנאשמת את הולכת הרגל בשום שלב - ויודגש שוב - בשום שלב.

עיון בתצלום מס' 2 בחוות הדעת של מומחה הגנה ילמד כי אפילו הייתי דוחה את גירסת אמה של המנוחה על שראתה, ואפילו הייתי מקבל את תיזת ההגנה אודות מעבר הילדה במירווח הצר על החומה, הרי שהילדה צריכה היתה להראות ע"י הנאשמת כנהגת אגב מהלך שכזה.

ככלל יש לומר שיש להצטער על כך שהנאשמת בחרה לסרב להשתתף בניסוי שדה הראיה, כשם שאגב לדעתי יש להצטער על כך שההגנה גם בחרה שלא להעיד את בעלה של הנאשמת עת העידו אמה ואביה של המנוחה כי בעלה של הנאשמת הגיע אליהם הביתה (פעמיים) במהלך השבעה להתנצל ולספר להורי המנוחה כי לא היה ביטוח בתוקף לרכב בו נהגה אשתו (הנאשמת) ולנסות לבחון דרך "להסתדר".

אגב, בהודעתה ת/20 נשאלה הנאשמת אם יש ביטוח בתוקף והשיבה שכן.

התברר כי תשובה זו חטאה לאמת וכי לא היה ביטוח.

בשולי הדברים בלבד ייאמר לענין הנהיגה בהעדר הביטוח כי הסתבר שעמדת הנאשמת כנהגת הינה שזו בכלל לא האחריות שלה כנהגת אלא האחריות של סוכן הביטוח שלה. (ראה את עדותה של הנאשמת בבית המשפט בעמ' 20 שורה 5 לפרוטוקול).

גם גירסאות משתנות של הנאשמת בדבר היכן היה הטלפון הנייד שלה בעת האירוע מעוררות לטעמי תמיהה.

ממש באותה ההזדמנות (בת/20) אשר ניתנה כבר למחרת היום ואף לאחר התייעצות, ניתן למצוא מחד גיסא שכשהנאשמת נשאלת אם היתה היא עסוקה בטלפון בעת האירוע אומרת היא שבעת הנסיעה המדוברת באותו יום לא היה עליה כלל הטלפון הנייד (ראה שורה 27), אך מאידך גיסא - ובאותה נשימה באותה הודעה ת/20 - מתארת היא, אולי מבלי משים, (בשורה 103) שהיא התקשרה באמצע הדרך לבעלה ואמרה לו שנורית הדלק ברכב דולקת והוא אמר לה שהיא תספיק עוד להגיע הביתה.

בכל הכבוד, לטעמי מדובר גם כאן בבעייה של מהימנות הנאשמת וזאת בפרט שבמהלך דיון ההוכחות הנאשמת טענה כי בשיחה זו סיפרה לבעלה שנורית הדלק נדלקה והוא אמר לה שהיא עוד תספיק להגיע הביתה - והשיחה ארכה (כממצאי נתוני התקשורת) ארבע שניות בלבד!

הנאשמת התקשתה לטעמי להשיב ולהסביר הכיצד שיחה שכזאת אורכת רק 4 שניות, ולציין שכאמור ההגנה גם בחרה שלא להעיד את בעלה של הנאשמת כצד לשיחה הנטענת.

אגב, גם העובדה שהוברר שהפעולה הראשונה בה בחרה הנאשמת לעשות עת עלתה לדירתה דקות לאחר האירוע התאונתי היתה פעולה של התקשרות לתרומה לצדקה, מדברת לטעמי בעד עצמה ומוסיפה משקל לתהיות בדבר גירסת

הנאשמת בכללותה ועל כך שלטענתה גם לא הרגישה אף כיצד מכוניתה עלתה ומיטלטלת על ראש וגוף של ילדה בת שש וחצי.

עוד יושם לב כי מגירסתה של הנאשמת עצמה יש להסיק שלא היה כל רכב אחר שיכול היה לדרוס את הילדה. בהודעתה ת/20 מציינת הנאשמת כי היא לא ראתה כל מכונית אחרת בנסיעה גם לא ברחוב עצמו.

נסיעת רכב אחר "והעפת" הילדה מחצר בניין אחר (כאחת מתזות מומחה ההגנה) איננה מתיישבת אם כך גם עם גרסת הנאשמת אודות העדר כל רכבים אחרים בנסיעה אותה עת.

הנאשמת גם ציינה בהודעתה ת/20 שורה 77 כי לא ראתה כל רכב יוצא מן החניה או ילדה דרוסה (עדוּתה בביהמ"ש) כשם שלא ראתה רכב אחר נע לפניה או אחריה (עדוּתה בבית המשפט).

ובכן, מי אם כך עלה על הילדה, השאיר סימני צמיגים על פניה ועל גופה וקטל אותה?

בניגוד לכפירת הנאשמת - אין מנוס ממסקנה שהיתה זו הנאשמת.

ממסמכי מד"א עולה כי נראו סימני צמיגים על הראש והפנים אל הילדה.

לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה לסתור גרסת הפרמדקיות על אשר כך ראו במו עיניהן וגם תיעדו.

אגב, לכשנשאל המומחה מטעם ההגנה הכיצד "העפת" הילדה מחצר אחת בידי רכב אלמוני אחר כביכול מתיישבת עם סימני צמיגים שעלו על הילדה, התקשה המומחה מטעם ההגנה להשיב.

לא מעט הודגש ע"י ההגנה והמומחה מטעמה על כי לא נמצא דם על רכבה או על צמיגי מכוניתה של הנאשמת.

ובכן, יושם נא לב לכך שלא זו בלבד שנשות מד"א דיברו על כך שהדם יצא מגוף הילדה לאחר זמן וכי תחילה לא היה דם, אלא שאפילו הנאשמת עצמה (בהודעתה ת/20 שורה 21) ביקשה לציין כי בחלוף זמן מה לאחר שהחנתה את רכבה בחניה וכשהתקרבה לגופת הילדה - עדיין לא ראתה היא דם.

כלומר גם הנאשמת עצמה מעידה שתחילה לא היה דם.

רוצה לומר שציפיית ההגנה במקרה דנן לדם על צמיגי המכונית אין לה על מה שתסמוך ואין היא מסייעת לנאשמת להרחיק עצמה מן האירוע.

כאמור, כאשר הנאשמת נשאלה האם היא התעסקה בטלפון הנייד שלה בזמן הנהיגה, השיבה היא כאמור בבטחון כי הנייד לא היה עליה אלא בבית והיא אף הגדילה לעשות והוסיפה פוזיטיבית כי היא אף מצאה אותו בבית שלה. (הודעתה ת/20 שורות 26 - 28 לפרוטוקול).

והנה, הסתבר כאמור כי הטלפון הנייד שלה היה עמה בנהיגה והיא אף עשתה בו שימוש והיא אף תיארה כיצד עשתה בו שימוש. (ת/20 שורה 103).

סתירה מהותית נוספת בגירסתה של הנאשמת הנכבדה נמצאה בעניין שאלת עצירתה או אי עצירתה לפני הכניסה לשביל החניה.

בעוד שבסמוך לאחר האירוע (למחרת האירוע ואף לאחר התייעצות עם עו"ד) העידה הנאשמת כי היא איננה זוכרת האם עצרה את רכבה לפני שפנתה שמאלה ונכנסה לחניה (ראה ת/20 שורה 33 - 34) בחרה מנגד הנאשמת, אך ורק בחלוף שנתיים, בבית המשפט, לומר כי היא עצרה.

בכל הכבוד, גם סתירה זו מקשה עלי ליתן אמון בגירסת הנאשמת.

ואגב, מצאתי הגיון בטענת המאשימה בסיכומיה על כי לו נכון היה הדבר שהנאשמת (כגירסתה בבית המשפט להבדיל מגירסתה במשטרה) עצרה טרם פנתה שמאלה אזי על אחת כמה וכמה מתקיימת תמיהה הכיצד לא ראתה היא לדבריה בשום שלב את הולכת הרגל.

בשתי הזדמנויות בהן יכולה היתה הנאשמת לספר כי עצרה את רכבה - לא עשתה היא זאת - הן בתיאור חופשי מפיה של דרך נהיגתה והן בשאלה ישירה.

רק בחלוף זמן רב מאוד, ובבית המשפט, בחרה הנאשמת לומר כי עצרה.

צר לי אך בנסיבות אלה אני מעדיף את עדות אמה של המנוחה אשר תיארה, ושבה ותיארה, נסיעה רצופה ומהירה מצד הנאשמת שם וללא כל עצירה.

כאמור, בוחן התנועה המשטרתי חזר בו אמנם מחישוביו אך לא חזר בו ממימצאיו.

מימצאיו של בוחן התנועה המשטרתי מבחינת שדה הראיה הינם ששדה הראיה הרלבנטי נפתח עוד לפני שהרכב מתיישר.

ההגנה בחרה שלא לחקור את הבוחן המשטרתי בקשר למימצאיו וגם לא סתרה אותם.

אך מעבר לכך: מומחה ההגנה הודה בחקירתו הנגדית כי למעשה הוא איננו חולק על מימצאי הבוחן המשטרתי מבחינת שדה הראיה וגם ער לכך שהבוחן המשטרתי כלל לא חזר בו מהמימצאים הללו. (ראה לענין זה את עדות מומחה ההגנה בעמ" 315 שורות 22 - 32 ובעמ" 316 שורה 1 ("אין ויכוח על שדה ראיה" דברי מומחה ההגנה)).

הנאשמת לא ראתה את הילדה בשום שלב כאמור וזאת על אף שעפ"י ממצאי בדיקת שדה הראיה של הבוחן המשטרתי (שכאמור לא נסתרו) אמורה היתה הנאשמת לראות אותה וזאת אפילו אם הילדה התכופפה.

תשובתה החוזרת ונשנית של הנאשמת לכל אלה היתה כי היא איננה יודעת למה לא ראתה. (ת/20 שורות 47 - 48 וכן

שורות 50 - 52) וכך בכל מהלך עדותה של הנאשמת בבית המשפט עמדתה היא : "לא ראיתי", "לא יודעת".

מומחה ההגנה מלין על הבוחן המשטרתי על כי זה האחרון לא עשה שיחזור יחד עם הנאשמת.

וכך מלין מומחה ההגנה (ציטוט) : "אף אחד מהבוחנים לא עשו עם הגב' שיחזור לשאול אותה איפה עצרת בואי נראה איפה עצרת ואז עולים עם הנאשמת ברכב עושים שחזור והיא אומרת עצרתי פה ואז להתחיל לשחזר את כל הסיפור מנקודת העצירה" (ציטוט מתוך דברי מומחה ההגנה הנכבד בעדותו בבית המשפט בעמ' 316 שורות 17 - 20 לפרוטוקול).

ובכן, האם נעלם ממומחה ההגנה הנכבד כי הנאשמת סרבה לבצע שיחזור?!

בכל הכבוד, אני מתקשה להבין הכיצד יכולה ההגנה מחד גיסא לבוא בטענה שלא נעשה שיחזור עם הנאשמת עצמה, כאשר מאידך גיסא ההגנה מנעה מהנאשמת לבצע שיחזור כאמור (יעצה לנאשמת לסרב לשתף פעולה).

ויודגש: זכותו של חשוד בתאונת דרכים קטלנית לסרב לשתף פעולה ולסרב להשתתף בשיחזור, אך במקרה זה לא ניתנה ע"י הנאשמת כל סיבה עניינית לכך פרט לנימוק כי כך יעצו לה עורכי דינה.

אינני רואה כאמור כיצד ניתן להלין על המשטרה שלא ביצעה שיחזור יחד עם הנאשמת, אלא בלעדית, מקום שהנאשמת מטעמיה סירבה לכך.

ויודגש עוד בהקשר זה: הבקשה להשתתף בשיחזור באה בחודש אוקטובר והתאונה אירעה באוגוסט (די זמן לנאשמת כדי ל"התאושש" ממצבה הרגשי ככל שהיה כזה ודי זמן גם לשקול ולהתייעץ בנחת).

אני נותן אמון בגירסת אמה של הילדה המנוחה כי מהירות נסיעתה של הנאשמת ברכב הג'יפ היתה מהירות גבוהה שנצפתה כחריגה לנסיבות המקום והזמן.

הנאשמת עצמה (אשר בוודאי מוחזקת כמי שלא שמה עצמה מחמירה לגבי עצמה) ציינה בחקירתה (ראה ת/22) כי מהירותה, לדבריה, היתה פחותה מ- 20 קמ"ש.

ובמילים אחרות : לו למשל מהירות הנאשמת היתה פחותה מ- 10 קמ"ש לא היתה היא מן הסתם נוקבת בערך של 20 קמ"ש.

ובכן, משנותן אני אמון בגירסת אמה המנוחה, ניכר כי המהירות היתה אף גבוהה יותר, אך גם אם לטובת הנאשמת היה זה 20 קמ"ש ראוי להזכיר כי מדובר בהתקדמות רכב בקצב של 5.55 מטרים בשניה.

בכל הכבוד, זו איננה המהירות המתבקשת בכניסה לחניה הנצפית בתצלומים בתיק זה, וזאת עוד מבלי לדבר בכלל על עצירה ובפרט שניתן לראות ילדה עוד טרם כניסה לשביל הגישה.

כאמור - הנאשמת לדבריה, לא הבחינה בשום דבר בשום שלב, ובוודאי שלא עצרה או ניסתה לעצור.

עמוד 10

ממימצאי הבוחן המשטרתי לענין שדה הראיה עולה כי עוד בעת הפניה שמאלה ועוד בשלב המדרכה נפתח לגמרי שדה הראיה 29 מ' קדימה .

בנסיבות אלה צריכה הייתה הנאשמת להבחין בילדה עוד טרם המשך התקדמותה פנימה - בין אם הילדה היתה על שביל הגישה בחניה (כעדות האם) ואף בין אם (כתיזת ההגנה) היתה היא בעיתוי זה על החומה כדי להיחקק בפירצה הצרה שעל גדר האבן .

בעיתוי זה נאמר לעיל , שהרי העובדה שהילדה נפגעה בשביל פירושה שמאחר שלא צנחה משמיים למקום הפגיעה היא צריכה היתה להראות עוד לפני הפגיעה.

את כל השלבים הללו הנאשמת לא ראתה, לדבריה.

נשאלת השאלה היכן היתה תשומת ליבה?

אני נותן אמון בהקשר זה בעדות אמה של המנוחה כי פניה של הנאשמת כנהגת היו בכלל מופנות לכיון אחר (לא לכיוון התקדמות רכבה) וכי היא גם היתה עסוקה בדיבור או צחוק.

אני גם כאמור סבור שהתקדמות במהירות של 5.5 מטר בשניה במקום שכזה מתעלמת מלכתחילה מאפשרות קיום הולכי רגל .

אני נותן אמון בעדות אמה של המנוחה כי היא ראתה בעת הרבולנטית את ילדתה הולכת בשביל הגישה לכיוונה (לכיוון האם) ונפגעת ונדרסת אל מול עיניה ע"י רכב הנאשמת.

אני נותן אמון בעדות אמה של המנוחה כי הילדה לא עברה כל גדר אלא פשוט נעה לעברה בשביל הגישה בחלקו השמאלי.

אני נותן כאמור גם אמון בעדות אמה של המנוחה על כי היא ראתה לנגד עיניה כיצד רכב הנאשמת עולה על ילדתה, כיצד ילדתה מתערבלת תחתיו וכיצד רכב הנאשמת אף מתנדנד בשל העליה על הילדה.

הילדה הלכה בשביל הגישה. כשם שהאם ראתה זאת, צריכה היתה, ועל אחת כמה וכמה, גם הנאשמת לראות זאת.

יתרה מכך: מעדותו של בוחן התנועה המשטרתי (שלא נסתרה) עולה כי שדה הראיה איפשר הבחנה האם עומד מישהו בשביל הגישה אפילו עוד 10 ואף 20 מטר אחורה כאשר הנהג מסתכל באלכסון, בהנחה שהנהג מפנה את המבט שמאלה לכיון המקום שאליו הוא מתכוון להיכנס (דהיינו לשביל הגישה) (ראה עדותו של הבוחן בעמ' 151 שורות 10 - 14 לפרוטוקול).

ניגוב האבק שנמצא בתחתית רכב הנאשמת נמצא כטרי (ראה ת/25) וכעמדת התביעה והבוחן המשטרתי הוא מתאים וקוהרנטי עם תיאור אמה של המנוחה אודות מיקום והתערבלות בתה בת ה - 6 תחת רכבה של הנאשמת.

לציין כי הנאשמת ציינה כי עובר לאירוע לא עלתה היא עם רכבה על דבר.

בוחן התנועה המשטרתי מצא בניסוי שדה הראיה שביצע (ראה מסקנה מס' 8 בת/25) כי "ברגע שהרכב מתחיל לפנות לכיוון ועולה על המדרכה, שדה הראיה מחלון הנהג (שמאל קדמי) פתוח עד סוף החניה למרחק של 29 מ' וכן ניתן לראות ה"ר בשביל הגישה לחניה ובשלב זה אין הפרעה של קורה שמאל קדמית לאורך שביל הגישה לחניית הבניין על כן בשלב זה נהגת רכב א' היתה אמורה להבחין בה"ר".

ובמסקנה מס' 9 בת/25 נקבע כי "עפ"י השיחזור שבוצע "עפ"י נתונים אלו התאונה נמנעת".

ממימצאים אלה של שדה הראיה הבוחן המשטרתי לא חזר בו כלל וכלל, וההגנה גם לא חלקה עליהם. יתרה מכך: מומחה ההגנה אף העיד כי הוא מסכים עם נתוני שדה הראיה הללו.

ממה נפשך אם כך? הרי הנאשמת סירבה להשתתף בניסוי שדה הראיה.

יוצא אם כך שחזרתו של הבוחן המשטרתי משיחזור המתייחס לחציית הולך רגל איננה מעקרת או משנה את העובדה הפשוטה שכל שביל החניה היה פתוח מבחינת שדה הראיה לנאשמת וזאת עוד בשלב שבו היא אך מתחילה לפנות לכיוון החניה.

לא בכדי בנסיבות אלה התמקד בסופו של יום הבוחן המשטרתי בעובדה הפשוטה כי בשלב זה כבר צריכה היתה הנאשמת להבחין בהולכת הרגל ולא להתקדם עוד.

לא בכדי קבע לפיכך הבוחן המשטרתי בסופו של יום כי מדובר בתאונה נמנעת.

אני נותן כאמור אמון בעדות אמה של המנוחה כי בתה צעדה לאורך שביל הגישה בשלב זה ולא עברה דרך כל גדר.

המשמעות היא כאמור והדברים הם פשוטים ואינם זקוקים למומחיות נוספת או לחישובים מורכבים - שעל הנאשמת כנהגת היה עוד בשלב תחילת הפניה שמאלה (ואפילו עוד לפני כן לו היתה מסתכלת לכיוון מגמת פניה) להבחין בילדה נעה על שביל הגישה, וזאת להבדיל מהמשך נסיעה חסרת תשומת לב ומהירה לתוך שביל הגישה ועליה על הילדה שצעדה שם.

ואם הנאשמת לא עצרה את מכוניתה בשלב זה טרם כניסתה לשביל הגישה (ואני דוחה את עדותה המתפתחת כי עצרה) הרי שלנוכח קיום הילדה בשביל הגישה, היתה צריכה היא לעצור את רכבה עוד בהיותו על המדרכה, ואם לא עצרה והוסיפה ונעה שם גם במהירות (כפי שאני נותן אמון בעדות אם המנוחה, ואף לוקח בחשבון "רק" 20 קמ"ש כגירסת הנאשמת) וללא כל הבחנה בילדה בשום שלב, פירושו רשלנות חמורה.

לעניין סימני הצמיגים שנראו על הראש והפנים של המנוחה ע"י הפרמדיקית הגב' קטי קטלן, בחרה ההגנה שלא לחקור אותה כלל.

את הפרמדיקית הנוספת, הגב' קארן ביטון, ההגנה חקרה אמנם בענין זה ואולם לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה לסתור כי היו אלה סימני צמיגים. (וראה גם את ת/7).

הפרמדיקית גם העידה כי העדר דם בשלב ראשון אינו דבר חריג.

ראה נא גם את עדותו של ע.ת. 5 האזרח מר יצחק זלמנוב שבמקצועו לוקח דמים בקופ"ח ונקלע למקום וראה אף הוא על אתר את סימני הצמיגים מעל עין שמאל של הילדה . (עמ' 35 שורה 31 לפרוטוקול).

דריסת הילדה באירוע זה ע"י רכב ניכר כי איננה מצויה למעשה בסופו של יום במחלוקת, ואני קובע כאמור בשים לב לראיות ולעדויות שבפני (לרבות עדות הנאשמת) כי לא היה בנמצא כל רכב אחר (פרט לשלה) שנע שם בעת המדוברת ויכול היה לדרוס את הילדה.

הנאשמת גם הבהירה בעדותה כי בוודאי שהיא לא ראתה על שביל החניה עת נכנסה אליו ילדה שוכבת דרוסה כבר כביכול.

בכל הכבוד, נסיון ההגנה בהרחקת הנאשמת מהאירוע כלל וכפירתה בעצם מעורבות הנאשמת באירוע , ניכר כי לא היה להם מקום מלכתחילה.

לענין עצם המעורבות של הנאשמת באירוע אף מיותר לשוב ולהזכיר כי ההגנה בחרה שלא להעיד את בעלה של הנאשמת על מנת לנסות בכלל לסתור את עדויות הורי המנוחה על כי בעלה של הנאשמת הגיע לביתם במהלך השבעה, הביע התנצלות על מה שאירע ולספר כי לא היה ביטוח בתוקף לרכב.

לענין מהירות נסיעת הנאשמת ההגנה טענה בשלב מסוים במהלך המשפט כי אמה של המנוחה סיפרה על נסיעה מהירה אך ורק במעמד עדותה בפני בית המשפט ולא לפני כן.

בכל הכבוד, הוברר כי טענה זו של ההגנה איננה נכונה עובדתית שכן אמה של המנוחה סיפרה על נסיעה מהירה מצד הנאשמת כבר מיד בסמוך לאחר האירוע (ראה לענין זה את ת/42).

הבוחן המשטרתי מצא בין היתר, וגם זאת לא נסתר, כי קורת הרכב ומראת הרכב של הנאשמת מהוות הפרעה לשדה הראיה לאובייקט בגובה 1.1 מ' (ראה סעיף 6 לת/21).

מיותר לומר בהקשר זה שלא הולכת רגל צריכה היתה לשלם את המחיר על כך וכי הפתרון המתבקש לכך הוא הזזת הראש והמבט של הנהגת בהתאמה ובהתאם לצורך ולהתקדמות כדי לראות גם את המצוי בשטח המת וזאת בנוסף להאטה ואף עד כדי עצירה באם יש מקום שאין רואים לאן מתקדמים עם רכב.

קורות ומראות רכב יש בכל מכונית ואין דרור לנהג או לנהגת לפטור עצמם מאחריות לנעשה מבחינת הולכי רגל גם בשטח מת.

אם יש הסתרה של קורה ומראה של הרכב (ראה ת/30, ת/31) הפתרון הוא להאט ובמידת הצורך לעצור. אין להתקדם ולנוע בעיוורון אגב נטילת הימור לגבי העלול להימצא בסבירות בשטח מת.

יוזכר - מדובר ברכב שהנאשמת העידה כי נהגה בו יום יום. דהיינו - הכירה את הרכב ואת מיגבלותיו (וגם העידה על כך).

אך יתרה מכך כאמור - הוברר כי בשלב שבו הרכב אפילו אך מתחיל לפנות לכיוון החניה ועולה על המדרכה אין עוד הפרעה של קורת הרכב. בשלב זה שדה הראיה פתוח עד סוף החניה למרחק של 29 מ'.

לענין רמת הצפיות שיימצאו הולכי רגל לרבות ילדים בשביל הגישה לחניה יש לשים לב לא רק לעדות השכנה (עדת הגנה) על כי הן הילדים שלה והן ילדים נוספים נהגו להימצא שם תדיר וגם שכולם גם ידעו על כך; אלא גם לכך שמומחה ההגנה הסכים כי יתכן שדייר ששכח דבר מה במכוניתו ילך שם, וגם ראה לענין זה של צפיות למשל את צילום מס' 4 בחווה"ד נ/1 של מומחה ההגנה עצמו שם נראים אופני ילדים בחנייה בסמוך לשביל הגישה.

מצאתי אם כך, בכל הכבוד למומחה ההגנה, כי כאשר הוא כותב בחוות דעתו (נ/1 בעמוד 9 רישא) כי איש לא זקוק לדרך הגישה להליכה ברגל ולכן אין הולכי רגל בדרך הגישה לחניה, דומני כי הוא נקלע לטעות.

כאמור, בהינתן עדות אמה של המנוחה על כי ילדתה הלכה בשביל הגישה ולא עברה דרך כל גדר מכל בנין אחר, ובהינתן עדות הנאשמת עצמה כי לא היה סביבתה כל רכב אחר, יש מקום לדחות לא רק את התזה של מומחה ההגנה בדבר "העפת" הילדה ע"י רכב אלמוני כביכול מהחניה של הבנין השכן, אלא גם את התזה של מעבר הילדה דרך הפתח הצר שבין עמוד הברזל לחומה הבנויה, מעל החומה הבנויה.

אלה שגם אם הייתי מוצא את תיזת המעבר על החומה כתזה אפשרת לאירוע דן, הייתי נותר עם מה שעולה מבידיקת הבוחן המשטרתי ואף עם מה שעולה מתצלום מס' 2 בנ/1 של מומחה ההגנה עצמו - לפיו ניתן לראות בהחלט ילד המצוי על החומה.

ובמילים אחרות: אין למצוא הסבר לאי הבחנת הנאשמת במנוחה אפילו היית אומר כי המנוחה עמדה או תימרנה על החומה שבין החצרות עת התקרבה הנאשמת למקום קירבת האימפקט.

וכאן אני מגיע לטענת ההגנה בסיכומיה על כי היא (ההגנה) סבורה שהילדה הופיעה ונפגעה לאחר שהנאשמת חלפה על פני הפתח הצר בגדר שעל החומה.

בכל הכבוד, אני דוחה ראשית טענה זו בהינתן עדות האם על הימצאות הילדה על השביל ולא על החומה כלל. שנית, אני דוחה טענה זו גם מתוכה עצמה שכן לא עלה בידי ההגנה והמומחה מטעמה לסתור את המתבקש משכל ישר ומימצאי הבוחן המשטרתי ולפיו הילדה צריכה היתה להראות ע"י הנאשמת על החומה (מנסה לעבור במרווח הצר) עוד טרם להגיע רכב הנאשמת למיקום זה, שהרי טיפוס ותימרון על החומה במרווח הצר שם לוקח מטבעו זמן מה וגם אמור למשוך תשומת לב (ואני שב ומפנה בהקשר זה ללא אחרת מאשר למשל תמונת הילד מהתצלום מס' 2 בחווה"ד נ/1 של מומחה ההגנה) (כמו גם למימצאי הבוחן ומשטרתי).

ובמילים אחרות - גם אם הייתי נמנע מלאמץ את עדות אמה של המנוחה אשר שללה מכל וכל מעבר של בתה מחצר שכנה ועמדה בעקביות על כך שראתה שבתה הלכה בצד שמאל של שביל הגישה לחניון, הייתי נדרש לנתונים אשר ההגנה - כמי שטענה טענת הגנה - לא פרטה אלא רק הסתפקה בתיאוריה כללית. אין די בכך.

הפתח הצר בין הברזל לאבן (כפי שגם ראיתי בביקור במקום שנערך בנוכחות הצדדים) הוא פתח המצריך תמרון הולך הרגל כדי לעבור בו.

העובדה שהנאשמת לא ראתה דבר (אפילו הייתי מקבל תיאוריית ההגנה) (אומרת דרשני לגבי מהירות נסיעה ולגבי תשומת ליבה כנהגת).

ובכל הכבוד, אם השכנה ציינה את המקום כידוע ואת מעבר הילדים המוכר לכל שם כסכנת נפשות, אין ממילא לקבל שם נסיעה במהירות של 20 קמ"ש. מיותר גם להזכיר חובת זהירות מוגברת הקיימת ביחס לילדים.

ואם מבקש אתה תשובת הבוחן המשטרתי לתזת מעבר של הילדה על גבי החומה ודרך המעבר הצר בה, אתה מוצא אותה בניסוי שדה הראיה (בו הנאשמת סרבה להשתתף) ואשר ממצאיו לא נסתרו ולפיו, כאמור, כבר מרגע שהנאשמת מגיעה למדרכה מול שביל הגישה, נפתח שדה הראיה לכל אורך שביל החניון 29 מטר קדימה, ובכלל זה החומה.

יתרה מכך: מתמונה מספר 5 בחוות הדעת נ/1 של המומחה ההגנה עצמו עולה כי החומה והפתח שלה נראים עוד מן הכביש, וכי אם מעמידים שם ילד (בגילה לערך של המנוחה - כפי שהעמיד גם מומחה ההגנה כניכר בתצלום 2 שלו בנ/1) אזי הילד גבוה מן החומה ואף גבוה מהרכב החונה שם.

ובמילים אחרות: לו היתה הילדה עוברת על החומה כתזת ההגנה, אזי, גם אז, אמורה היתה הנאשמת לראות זאת ולחדול מלהתקדם.

מומחה ההגנה מלין בחוות דעתו על כי לא נקבע מה שדה הראיה הרלבנטי כלפי המנוחה.

אלא שזאת יושם נא לב - הבוחן המשטרתי דווקא בדק היטב מה שדה הראיה וממצאיו הם כאמור ששדה הראיה היה פתוח לחלוטין עת עוד הגיעה הנאשמת עם רכבה למדרכה.

בשלב זה צריכה היתה הנאשמת להבחין בהולכת הרגל בין אם על שביל הגישה (כגירסה שאימצתי) ובין אם על החומה (כגירסת ההגנה המשתמעת מן התיזה שלה).

אי עצירה, ותחת זאת המשך נסיעה במצב שכזה, ועוד במהירות שאיננה מאפשרת עצירה תכופה במקום שכזה, היא התנהגות רשלנית מאד לטעמי.

ההגנה מבקשת לדבוק בנתון של כ-7 קמ"ש כנתון המהירות לצרכי מניעת התאונה (נתון שתחילה הגיע אליו הבוחן המשטרתי עת טעה הוא בעוונותיו לחשוב שמדובר באירוע שכמוהו חציית הולך רגל כביש או דרך, וחזר בו).

אך לא היתה שם חציית הולך רגל אלא הליכת הולכת הרגל לאורכו של שביל החניה, לא חצייתו.

ובכן, מדוע זה תדבוק ההגנה בנתון שאיננו רלוונטי (7 קמ"ש)? ההגנה והמומחה מטעמה לא הסבירו זאת. הרי המומחה מטעם ההגנה איננו טוען שמדובר בחציית הולכת הרגל וגם תסריטיו בחוות דעתו אינם עוסקים בכך.

וכן - אם צריך היה בנסיבות מיוחדות ומסוכנות אלה לנוע שם אף במהירות של 7 קמ"ש בפרט בשים לב לילדה המצויה על השביל (וכבר הוכח שניתן היה לראותה טרם כניסה לשביל), ואף לעצור טרם התקדמות אל תוך השביל, אזי זה מה שצריך היה לעשות (ולא נעשה).

ויובהר: אין דברים אלה פרושם שבית המשפט שבע רצון מכך שתחילה טעה וערך הבוחן המשטרתי שחזורים המתאימים לחציית כביש ע"י הולך רגל.

אין דברים אלה גם פרושם שבית המשפט שבע רצון מכך שכתב האישום בתיק זה הוגש על ידי המאשימה רק בשנת 2016 בעוד שהאירוע התרחש בשנת 2014.

ואולם, גם כאשר מדברים על מחדלי חקירה אין פירושו שכאשר יש כאלה אזי אוטומטית מביאים הם לזיכוי.

במקרה דנן אין בהם כדי להביא לזיכוי וזאת מן הטעם הפשוט שכאשר מתבוננים באשר אירע מתבקשת מסקנה ברורה של אי הבחנה כלל (בשום בשלב) למרות שניתן היה להבחין, וניתן היה לפעול ולמנוע.

מיותר גם לומר כמובן שלא בכל אירוע שבו מעורבים רכב והולך רגל נהג המכונית אשם.

אשמה יש להוכיח.

אף בצדק טוענת ההגנה כי יכולת למנוע תאונה יש להוכיח.

אלא שבמקרה זה, ומשקיבלתי את עדות אמה של המנוחה בדבר הליכה של המנוחה לקראתה בשביל הגישה ואל מול פני הנהגת, אין מנוס ממסקנה, עפ"י ממצאי הבוחן המשטרתי שלא נסתרו, שהנאשמת צריכה היתה להבחין בילדה עוד בשלב הגעת רכבה למדרכה ברחוב, ולא כל שכן אגב התקדמותה בהמשך לכך לתוך שביל הגישה.

צפיות נדרשה כאן. זהירות יתרה (אף מלכתחילה) נדרשה כאן. הבחנה נדרשה כאן.

האטה נדרשת כאן. עצירה ואי התקדמות נוספת נדרשה כאן.

בכל אלה כשלה הנאשמת ואני שותף בסופו של יום למסקנת הבוחן המשטרתי כי תאונה זו היתה תאונה נמנעת. אין לקבל דריסת הולכת רגל ההולכת מולך, לקראתך, בשדה ראייה פתוח ובמקום בו יש צפיות, כאילו אין הולכת הרגל שם כלל.

תזת מומחה ההגנה בדבר העפת הולכת הרגל נדחתה כאמור בהינתן אי סבירות הן באשר לנדרש לשם כך מרכב אלמוני בחניה קצרה בבית מס' 3 מבחינת תנופה, הן בהעדר הסבר לענין דריסה וסימני צמיגים על הפנים והגוף, והן בהעדר קיום כל רכב אחר בסביבתה אף לשיטת הנאשמת.

גם תזת המעבר של הילדה דרך המרווח הצר על הקטע הנמוך של חומת האבן (בין עמוד הברזל לחומה) נדחתה כאמור וזאת בשם לב לעדות האם. אלא שכאמור - ואך על מנת להפיס דעת ההגנה - מתבקשת כאמור לגבי תזה זו כשלעצמה השאלה הכיצד - תוך התקדמותה של הנאשמת עם רכבה לעבר מיקום זה - לא ראתה הנאשמת את הילדה - ולו על החומה, ולו מטפסת על החומה.

אין זאת אלא שגם תזה זו איננה יכולה לסייע לנאשמת - ולא רק בגלל שאני מאמץ את עדות אמה של המנוחה - אלא גם מן הטעם שכאשר מתקרבים למקום המועד לסכנה (גם כהגדרת השכנה החברה) שבו כולם יודעים שעוברים שם ילדים, צריכים, כך עולה ממימצא שדה הראיה, לראות את הילד על החומה עוד בשלב היות המכונית על המדרכה, ואזי עוצרים ולא מתקדמים לתוך שביל הגישה לחניה.

ולשאלת ההגנה בסיכומיה מה נדרש היה לעשות שהנאשמת לא עשתה, אשיב:

נוסעים לאט, נוסעים בעירנות, שמים לב לדרך, מסתכלים לכיוון הנסיעה ולא לכיוון אחר, לא מתרכזים בשיחה ובצחוק וגם לא ברדיו הפתוח (והיה כזה). עוצרים, מבחינים, פועלים.

יש להצטער שלא כך נהגה הנאשמת, שכן כך צריך היה נהג מן היישוב להתנהג בנסיבות.

ילדה שילמה על כך בחייה.

ושוב - משאין לקבל את תזת "העפת" הולכת הרגל על ידי רכב אחר ומשאין לקבל את תזת המעבר דרך הפתח הצר בחומה, נותרים עם האפשרות השלישית והנותרת אשר גם אותה ציין מומחה ההגנה בחוות דעתו נ/1 והיא אפשרות כתב האישום, דהיינו צעידת הולכת הרגל על שביל הגישה ודריסתה שם. משכך הם פני הדברים ומשההבחנה בהולכת הרגל צריכה היתה להעשות עפ"י הממצאים עוד בשלב שבו רכב הנאשמת אך מתחיל את הפניה ומצוי עוד על המדרכה, פרושו, כפי שהבוחן המשטרתי קבע, וחזר וקבע בסופו של יום, כי התאונה היתה תאונה נמנעת.

היתה כאן נסיעה רצופה ומהירה, במקום האטה ועצירה. היתה כאן אי צפיות במקום בו נדרשה צפיות. היתה כאן נסיעה בעיוורון מוחלט במקום בעירנות. היתה כאן אי הבחנה בשום שלב בהולכת הרגל ואי נקיטת כל פעולה בשום שלב. היתה כאן התקדמות במקום בו התבקשה עצירה. היתה כאן פגיעה, עליה ודריסה של הילדה כאילו אין כל מיכשול מול עיני הנאשמת כנהגת.

מומחה ההגנה טען כי ממיקום עמידתה של אמה של המנוחה לא יכולה היתה היא לראות את שטוענת היא כי ראתה.

אלא שבכל הכבוד ניכר כי מומחה ההגנה מתעלם מכך שאמה של המנוחה לא תיארה כי עמדה במקום אחד, אלא היא שבה ותיארה כי נעה וראתה.

ומוצא אני לצטט בהקשר זה מעדותה של אמה של המנוחה הגב' חכימי:

" ברגע שראיתי שאני לא מצליחה לראות אותה יצאתי מהרכב, יצאתי מהרכב, באותו רגע אני רואה את הרכב מסוג ג'יפ שחור יורד לכיווני ברחוב ירמיהו והוא היה במהירות, אבל ראיתי את האישה שיושבת שם, זאת שפה, ראיתי אותה, היא הסתכלה לכוון רחוב ירמיהו, ולא ציפיתי אפילו שהיא נכנסת לכיוון החניה כי היא נסעה במהירות, וראיתי אותה, היא ישבה עם הבת שלה קדימה, היא לבשה חולצה ורודה בהירה ומטפחת שחורה, היא היתה נראית משוחחת, השפיים שלה נעו ואפילו מעט צחקו, הסתכלתי עליה ממש, ראיתי את הילדה יושבת לידה ופתאום אני קולטת שהיא מסובבת את ההגה להיכנס, היא היתה במהירות ואני רצה מיד, היא הפרידה ביני לבין הילדה, ברגע הזה אני רואה את שרה הולכת... " (עמוד 77 לפרוטוקול).

ובהמשך:

"יצאתי לכוון המקום שהילדה הלכה והסתכלתי, אני רואה את הרכב מולי ושתינו, היא פשוט נכנסה ראשונה עם הרכב במהירות ואני המבט שלי מופנה קדימה, אני רואה את הילדה את בתי הולכת, אני רואה את שרה

הולכת, אני בטוחה שאני עוד אצליח להציל אותה , היא באה לאמה לחזור אליה, שהכל מדובר בעניין של מטרים בודדים" (עמוד 78 לפרוטוקול) .

ובהמשך :

"אם יורשה לי לשאול, היכן ראית אותה הולכת?

בשביל.

מאיזה כיוון לאיזה כיוון?

אלי, לכיווני.

אליך.

הולכת לכיווני והיא הלכה לא במרכז השביל טיפה נוטה לצד השמאלי של השביל, אבל לא דבוק לקיר השמאלי " (עמוד 78 לפרוטוקול).

ובהמשך :

" אני רואה את זה, אני גם צעקתי וגם הרמתי את הידיים, הייתי בהריון, הרגשתי שהרגליים שלי כבדות כמו פיל ואני לא יכולה לזוז ואני רואה אותה ממש מהחלק התחתון של הרכב אני רואה אותה שכובה על האורך שהראש שלה סמוך לגלגל השמאלי הקדמי של הרכב.

באיזה מצב את היית באותו רגע?

עומדת ליפול כאילו רצתי, המצב שאני לא ממש נופלת, אני רואה את התחתית מתחת לרכב" .(עמוד 79 לפרוטוקול).

ובהמשך:

"...ואז שמעתי, גם ראיתי וגם שמעתי חבטה מהפח של האוטו וראיתי שהילדה מתערבבת שם, מתגלגלת, אני רוצה רק להגיד לכבוד השופט ולכולם אני ראיתי את זה בעיניים שלי, ראיתי את הדבר הזה בעיניים שלי, לא ידעתי איך לחשוב על הילד שלי, איך להפסיק אולי על הילדה ושהיא תעצור כבר אז היא החליטה לברוח הנהגת, היא נסעה בכזאת מהירות שהיא פשוט לא השאירה לה שום תקווה, היא עלתה עליה, הרכב מתנדנד, אני רואה את הרכב מתעקם, היא פשוט עלתה עליה עם הגלגל בצורה כזאת, אנחנו עולים על פקק" . (עמוד 79 לפרוטוקול).

ובהמשך :

"אני יוצאת מהדלת הימנית, יצאתי החוצה לכוון הילדה עם הפנים שלי ואני מסתכלת תוך כדי אני רואה את הרכב סוג קיה, ג'יפ שחור עם הנהגת בפנים שלבשה את מה שתיארתי קודם, מטפחת שחורה, חולצה וורודה בהירה, יושבת עם בתה, הבת שלה ישבה קדימה, היא נהגה במהירות, שמעתי את כלי הרכב חזק והייתי מופתעת שהיא נכנסת לכוון השביל.

מדוע היית מופתעת ?

כי היא הפנים שלה היו מסתכלות לכוון ירמיהו, לכוון הרחוב כלפי מטה וההגה ככה, זה התנוחה שאני זוכרת אותה ואני ראיתי אותה". (עמוד 80 לפרוטוקול).

אמה של המנוחה לא עמדה אם כך במקום אחד ללא תזוזה.

אך לא זו אף זו: מעדותו של מומחה ההגנה בבית המשפט עולה כי למעשה הוא מכיר בכך שאמה של המנוחה יכולה היתה לראות את בתה הולכת על שביל הגישה.

(ראה את עדותו של מומחה ההגנה בעמוד 320 שורות 20-32 ובעמוד 321 שורות 1-3).

מומחה ההגנה טען כי לכשחזר בו הבוחן המשטרתי מחישוביו (שענינם היה חישובי חציית הולך הרגל) אזי לא ניתן עוד לקבוע מאומה.

בכל הכבוד, אינני מקבל עמדה זו.

ראשית - וכפי שכבר הודגש - הבוחן המשטרתי לא חזר בו מממצאיו, להבדיל מחישוביו.

מימצאיו של הבוחן המשטרתי אף לא נסתרו.

מימצאים אלה מלמדים כאמור שהנאשמת - לו היתה מביטה כהלכה - היה לה שדה ראייה פתוח לחלוטין עוד בתחילת הפניה שמאלה לכוון החניה ועוד כאשר היא על המדרכה.

מסקנתו המתקנת של הבוחן המשטרתי על בסיס כך היתה לפיכך, ובצדק לטעמי, שהתאונה נמנעת, שהרי, כאמור, מצופה מנהג לנוע שם מלכתחילה באיטיות, מצופה מנהג לעצור במידת הצורך, מצופה מנהג לצפות שם קיום הולכי רגל וילדים, מצופה מנהג לשים לב לנעשה בדרך ממש מול עיניו בשדה ראייה פתוח, מצופה מנהג לנקוט זהירות יתרה ומצופה - וזה העיקר - להבחין - ולו בשלב כלשהו - ולהימנע מפגיעה ולא כל שכן מהתקדמות וגם דריסה ורמיסה.

אין צורך בחישובים מורכבים כדי להבין שנהג של רכב שנוסע בשביל גישה הפתוח להולכי רגל ורואה (צריך לראות) הולך רגל, שלא להמשיך בנסיעה אל עבר הולך הרגל, שלא להיכנס כלל בנסיבות אלה לשביל ושלא לעלות על הולך הרגל ולרמסו. זה די פשוט. פשוט לא דורסים ללא הבחנה הולך רגל שהולך מולך, בשדה ראייה פתוח, לקראתך, מול עיניך (ובפרט במקום בו נדרש אתה לצפות מלכתחילה לקיומו).

הולכת הרגל לא צנחה לפתע לשם משמיים, היא הלכה שם לכוון אמה.

היא הלכה מול רכב הנאשמת.

מושכלות יסוד הן שבמקרה שכזה עוצרים, ואם אינך מצוי כנהג במהירות המאפשרת לך עצירה בסיטואציה שכזו במקום שבו צפויים הולכי רגל, ובכלל זה ילדים (שלעיתים התנהגותם גם אינה צפויה), הרי שאתה כנהג הכנסת את עצמך למצב שבו לא תוכל לעצור וגם זה רשלני כשלעצמו.

אך לא מהירות הרכב נבחנת כאן כמנותקת מהמיכלול, אלא גם אי שימת הלב, אי ההבחנה, ואי נקיטת כל פעולה של האטה או עצירה.

אני נותן כאמור אמון בעדות אמה של המנוחה בדבר נסיעה מהירה של הנאשמת וגם על כך שפניה של הנאשמת היו מופנות למקום אחר (לא לכיוון התקדמות רכבה) וכשהיא גם עסוקה בדיבור וצחוק.

גם אם מומחה ההגנה מבקש (למרות השינוי שערך הבוחן המשטרתי) לדבוק בערך של 7 קמ"ש כמהירות בה ניתן היה למנוע את התאונה, אזי, עדיין, כן, תשובתי לכך היא שגם אם מה שהיה דרוש בנסיבות במיקום שכזה בשביל החניה היא מהירות התקדמות השקולה לזחילה, אזי כך היה צריך לנהוג נהג בנסיבות המקום, ובוודאי למראה הילדה, וכן, במידת הצורך גם עצירה.

לא נסתרו כאמור פרטי עדותו של מר חכימי (אביה שלה המנוחה) על כי בעלה של הנאשמת (מר אנקווה) הגיע לביתם, ואף יותר מפעם אחת, כדי להתנצל בשם הנאשמת, לספר שלא היה כיסוי ביטוחי ולנסות "לראות מה אפשר לעשות". (עדותו של מר חכימי בענין זה בעמ' 38 שורות 1-6 ושורות 13-15 לפרוטוקול).

וראה את עדותו של מר חכימי גם בעמ' 69 לפרוטוקול, בחקירה נגדית :

" הוא (בעלה של הנאשמת ע.נ) לא בא לנחם. הוא בא להגיד שהוא מתנצל בשם הנהגת על מה שהיה והיה חשוב לו מאד להדגיש שלא היה להם ביטוח באותו יום".

העדר כל רכב אחר לפי דברי הנאשמת, יוזמת ההתנצלות והדגשי העדר הביטוח באזני הורי המנוחה, התרומה המהירה של הנאשמת לצדקה דקות לאחר האירוע, סימן ניגוב האבק הטרי במיקום שתואם את עדות אמה המנוחה, ואמירות הנאשמת עצמה כי לא ראתה, כל אלה לא מנעו מההגנה לכפור בעצם מעורבות הנאשמת באירוע. גם התנדדות רכבה של הנאשמת כפי שנצפה ע"י אמה של המנוחה עת עלה רכב הנאשמת על בתה היא אלמנט המתווסף לכל אלה בדבר זיהוי רכב הנאשמת כרכב הפוגע.

וכך הוסיפה וחזרה והעידה אמה המנוחה הגברת חכימי:

" ת. עולה עליה.

ש. עולה עליה עם הגלגל האחורי שמאלי, אם תוכלי רק לתאר לי ברגע הזה מה היה המצב של הרכב, אם את זוכרת?

ת. הוא התנדנד, התנדנד והיא המשיכה, היא עשתה טיפה סטיה לצד הימני והמשיכה בדהירה קדימה".
(עמוד 86 שורות 1-4 לפרוטוקול).

ואודות התנהלותו הנוספת של בעלה של הנאשמת סיפרה הגב' חכימי אמה של המנוחה על כי בעלה של הנאשמת ירד למטה לאחר האירוע ו- "השתיק את האנשים שלא יגידו איפה היא גרה כי אנשי המשטרה שאלו וחיפש איפה היא נמצאת, הם שאלו אותי אני אמרתי היא עלתה..." (ראה עמוד 87 שורות 1-21 לפרוטוקול).

כזכור, ההגנה בחרה שלא להעיד את בעלה של הנאשמת.

בכל הכבוד, דומני כי גם התנהלות שכזו - בנוסף לכל אלה שתוארו כבר בדבר התנצלות, הסבר העדר ביטוח, תרומה מיידית לצדקה וכיוצ"ב, תומכים, ככל שבכלל דרושה תמיכה לעדות אם המנוחה, בכך שהנאשמת ולא אחר היא שהיתה מעורבת בתאונה (בניגוד לכפירתה בעניין זה).

אודות אופן עדותה של אמה של המנוחה, הגב' חכימי, וסימני האמת שראיתי בהם (להבדיל בכל הכבוד מעדותה של הנאשמת) אפנה, בין היתר, לאמירות ולרושם ישיר שעשתה עלי אם המנוחה בעדותה, ובין היתר כדלקמן (ציטוט):

" זה קצת מפחיד אותי שאתה אומר לי דבר כזה, כי האמת היא אחת ואני ראיתי את הנאשמת, אני נוכחתי, אני ראיתי דברים. אני הייתי שם". (עמוד 88 סיפא לפרוטוקול).

" גם ראיתי וגם שמעתי חבטה מהפח של האוטו וראיתי שהילדה מתערבבת שם. מתגלגלת. אני רוצה רק להגיד לכבוד השופט ולכולם, אני ראיתי בעיניים שלי, ראיתי את הדבר הזה בעיניים שלי". (עמוד 79 סיפא לפרוטוקול).

" היא נסעה מהר. מה שראו עיני" (עמוד 92 שורה 15 לפרוטוקול).

" עו"ד גולן: העדות שלה מיום 18.9.1 בבקשה: שרה נכנסת לכיוון החלק המרוצף ולאחר מספר שניות יצאתי מהרכב, תוך כדי שאני יוצאת אני רואה את הילדה באה לקראתי, הולכת, בחלקו השמאלי של השביל.
העדה גברת חכימי : בדיוק". (עמוד 96 סיפא לפרוטוקול).

הנה כי כן, מדובר כאן בעקביות בגירסתה של אם המנוחה הן בסמוך לאחר האירוע והן בהמשך לכך בבית המשפט.

ובהמשך, ושוב דוגמא לדרך העדות ההחלטית ועקבית של אם המנוחה:

" ש. לא, אני אומר לך, שיש מצב שהיא הלכה בגלל צניעות והיא שומרת והכל, שהיא הלכה ועלתה לאיזור הזה.

ת. לא. לא. לא. פה עיני ראו אותה "

(עמוד 97 סיפה לפרוטוקול)

ובהמשך, ושוב בהחלטיות ובעקביות:

"ת. מה זה הספיקה לחצות? אני ראיתי אותה הולכת והרכב מולה, היא הולכת ככה והרכב מתקרב אליה, שתיהן מתקרבות אחת לשניה והרגע הבא שראיתי אותה נופלת מתחת לגלגלים מתחת לרכב... אני ראיתי אותה הולכת ואחר כך ראיתי אותה מתחת לאוטו שהראש שלה סמוך לגלגלים השמאליים זהו הקדמים" (עמוד 102 סיפה לפרוטוקול).

ובהמשך (כאשר הסניגור הוסיף והיקשה על אם המנוחה בחקירתה הנגדית) חזרה וציינה העדה פרטים מפורטים - דבר ששב ותומך לטעמי כי עדה זו ראתה את אשר היא מתארת :

"זה מה שאני ראיתי שהיא נפלה, היא שוכבת על הגב ליד הגלגל השמאלי, קדמי ברגע הראשון, אחר כך היא עירבלה אותה, אחר כך היא עלתה עליה עם הגלגל האחורי שמאלי. זהו, אין פה מה לחזור על זה. " (עמוד 105 לפרוטוקול).

וכן ראה גם שוב התיאור העקבי מפי אם המנוחה גם בהמשך החקירה הנגדית הממושכת בעמוד 106 שורות 19-22 לפרוטוקול. וכן בעמוד 109 שורות 17-19 לפרוטוקול.

ובהמשך החקירה הנגדית, וכאשר הסניגור שב ומקשה, משיבה אם המנוחה:

"הרכב נוסע, מה זאת אומרת, הוא נוסע עליה... כי לפני כן ראיתי אותה עומדת, הולכת ובשניה אחת אני רואה אותה נופלת. זה הרכב היחיד שנסע". (עמוד 115 שורות 11-18 לפרוטוקול).

"הדם שאני ראיתי יוצא היה כמה שניות אחרי שהאוטו עזב אותה" (עמוד 123 שורה 31 שם השיבה אמה של הילדה לשאלות הסניגור בענין העדר דם על הצמיגים).

עדות אשר כאמור גם מתיישבת עם עדויות נוספות לפיהן הדם לא פרץ בשלב הראשון מיד לאחר הדריסה, לרבות עדויות הפרמדיקות.

כאמור, מצאתי לסמוך ידי על עדות אם המנוחה עפ"י התרשמותי הישירה מעדותה בפני ומדרך עדותה בפני, וכפי שגם הובאו דוגמאות לכך לעיל.

לעניין השטח המת ברכב הסביר בוחן התנועה המשטרתי - וגם זאת לא נסתר - כי ה"שטח המת בעת הסיבוב הוא לא קבוע" וכי "זה המשמעות של שטחים מתים". הבוחן המשטתי גם העיד כי מצא שמהניסוי שערך "כשמגיעים לפניה שמאלה החלון דרך החלון אפשר לראות עד סוף שביל הגישה".

(עמוד 152 שורות 13-16 לעדותו).

בסיכומיה, חוזרת ההגנה ומנסה להשתית הגנה על מידות ומיקום הרכב של הנאשמת עת הוא כבר מתיישר לגמרי. אך הרי הוסכם ולא נסתר כי מימצא שדה הראיה אותו מצא הבוחן המשטתי ואשר עליו גם לא חלק מומחה ההגנה, הוא שעוד עובר להתיישרות הרכב ועוד בשלב התחלת התפנית, בשלב המדרכה, בשלב פניה שמאלה, ועוד טרם ההתיישרות, כבר אז נפתח לחלוטין שדה הראיה לכל אורך שביל הגישה 29 מטרים.

ראה לענין זה, בין היתר, את עדות הבוחן המשטתי בין היתר בעמוד 154 שורות 24-27 שם הוא מציין זאת וגם מציין כי עפ"י כך התאונה כאמור נמנעת.

בצדק מציין הבוחן המשטתי כי בשים לב לממצאי שדה הראיה מתקיימת צפיה מנהג לנקוט פעולות מתבקשות. (ראה עמוד 157 שורות 11-14 לפרוטוקול) והבוחן המשטתי גם מפרט זאת. (בעמ' 158 שורות 20-25 לפרוטוקול).

לא מצאתי בחוות דעתו או בעדותו של מומחה ההגנה כי הציפיות שפירט בענין זה בוחן התנועה המשטתי אינן מקובלות עליו כביכול.

אך הנאשמת, כנהגת, לא עמדה בציפיות אלה. היא לא עצרה וגם לא הבחינה. היא נסעה מהר, ברצף, ותשומת ליבה לא היתה נתונה לדרוש במקום ובנסיבות.

ובצדק סיכם הבוחן המשטתי בעדותו וציין:

" ת. אין שום בעיה לראות איזשהו אובייקט שעומד על שביל הגישה בהנחה והמבט מופנה בעצם לכוון הנסיעה, לכיוון שביל הגישה, אלא אם כן יש התערבות כלשהי אחרת, או התעסקות כלשהי אחרת במשהו..."

ש. התעסקות (?)

ת. אי שימת לב.

ש. אתה מדבר על הנהגת (?)

ת. כן." (עמוד 163 סיפא לפרוטוקול).

ואף זאת מוצא אני בכל הכבוד לומר בתיק זה :

מעבר לסתירות בגירסתה של הנאשמת (למשל בענין שאלת עצירת רכבה) התרשמתי הישירה מעדותה של הנאשמת הינה (כפי שאף ציינתי זאת במהלך הדיון) שהנאשמת הנכבדה חוזרת ונוקטת בעדותה לשון **"לא יודעת"** **"לא ראיתי"**, **"לא הרגשתי"**.

הנאשמת אינה חד משמעית בגירסתה.

הנאשמת נמנעה מלומר ברחל בתך הקטנה כי היא לא פגעה.

אני מפנה בהקשר זה , בין היתר, לעדותה של הנאשמת בעמוד 174 שורה 15 לפרוטוקול, עמוד 176 שורה 7 ושורה 15 (**"אני לא יודעת מה קרה שם"**), עמוד 188 שורה 33 (**"אני לא יודעת מה קרה"**) עמ' 189 שורה 2 (**"אני לא יודעת מה קרה שם, אני יודעת איך אני נהגתי"**) עמוד 190 שורה 2 (**"לא יודעת, אני לא יודעת מה קרה שם. אני לא הרגשתי. לא היתה שם ילדה. לא יודעת. אין לי מושג"**). עמוד 190 שורה 11 (**"אני לא הרגשתי"**). עמוד 197 (**"אני לא יודעת מה קרה שם"**) עמוד 197 שורות 31 (**"הייתי רואה, אלא אם כן היה משהו חוסם שאני לא יכולתי לראות, אבל כן, כל שדה הראיה שלי היה פתוח. לא ראיתי שם אף ילדה"**), עמוד 198 שורה 17 (**"בקורה, לא יודעת, של המכונית. יש שטח מת שלא רואים בו בזווית הזאת, אני לא יודעת"**) עמ' 201 שורה 5 (**"אני לא יודעת. לא יודעת. מעבר לזה שנכנסתי לחניה אני לא יודעת כלום"**) עמוד 208 לענין סיבת הגעת בעלה להורי המנוחה כדי לספר להם שאין ביטוח לרכב (**"אין לי מושג למה"**). עמוד 212 שורה 9 (**"לא יודעת מה היה שם"**). עמוד 213 שורה 32 (**"מה קרה שם אני לא יודעת"**). וראה גם תשובותיה לשאלות הבהרה של בית המשפט בעמוד 216 לפרוטוקול .

היבט נוסף אשר מצאתי כחוט השני בעדותה של הנאשמת בפני - בנוסף לסתירות הפנימיות ובנוסף לאי ההחלטיות באשר לפרטי עדותה - הינו, בכל הכבוד, גם התרשמתי על כי הנאשמת נמנעה ממתן תשובות ישירות לשאלות שנשאלה.

כך למשל כאשר נשאלה האם נכון ליום מתן עדותה בבית המשפט היא אומרת מזכרונה כי היא עצרה (להבדיל מגירסתה במשטרה) היא משיבה כי זה איננו מזכרונה אלא מכך שהכניסה לחניון הוא צרה ושאי אפשר להיכנס בלי לעצור. (ראה למשל עמוד 176 ש'22 ובהמשך לכך בעמוד 177 שורה 1). כלומר - לא ניתנת פה תשובה ישירה המציינת עובדה כי כך היה וכך נהגתי ולא אחרת, אלא ניתנת תשובה שאופיה חו"ד בוחנות תאונות דרכים.

ועוד דוגמא : מחד גיסא גם מעידה הנאשמת היא שנסעה ב: **"מהירות פחות מעשרים קמ"ש, קשה לי להעריך, לא הסתכלתי על המחוג"** (עמוד 178 שורה 1) ובאותה נשימה טוענת הנאשמת כי נסעה **"במהירות איטית...איטית זה מהירות אפסית, איטית, מהירות אפסית שמגיעה עד כדי עצירה"**. (ראה עמוד 178 שורות 25 - 35). שוב , ובכל הכבוד, עוד תשובה שאיננה מבהירה האם עצרה (כגירסתה בבית המשפט) או איננה זוכרת כלל אם עצרה (כגירסתה לאחר התייעצות ולמחרת האירוע).

באשר לעדותה של בתה הקטינה של הנאשמת, הרי שבכל הכבוד והערכה אומר בזהירות מתבקשת ובהסתייגות מתבקשת כי התקשתי להשתחרר מן הרושם שהילדה עברה הכנה מכוונת, מובנית, ובררנית מאד מה לומר בבית

המשפט .

פרטים מרובים לא זכרה עדה זו לרבות פרטים שניכר שצריכה היתה הגיונית היא לזכור באם היתה היא בעלת יכולת לזכור פרטים אחרים אשר כולם תומכים בגירסת אמה.

אפנה בהקשר זה, בין היתר, לעדותה של הילדה בעמוד 225 שורות 4-6 מחד גיסא ובעמוד 226 שורות 7-21 מאידך גיסא.

בכל הכבוד והערכה, הילדה הקפידה לחזור כמי ששיננה דברים שהתומכים בעדות אמה, אך כאשר עומתה הילדה עם דברים שניכר שלא זכתה לקבל הכנה בהם, אמרה כי למעשה איננה יודעת ואיננה זוכרת.

מחד גיסא, כמומחית או כנהגת מנוסה כביכול, גם ידעה הילדה (בת ה- 11 ביום עדותה) ליזום ולומר שכשנכנסים לחניה תמיד צריך לעצור כי החניה צרה (עמ' 228 שורה 14 לפרוטוקול) וכי אי אפשר להיכנס לחניה הזו במהירות (עדות הילדה עמ' 231 שורה 12 לפרוטוקול) וכי כך אמא שלה נהגה.

אך מאידך גיסא, ושוב בכל הכבוד והערכה, היא אפילו לא זכרה לאן הן נסעו, האם היו לבד שתיהן, באיזו שעה יצאו והאם היה זה בכלל בוקר, צהריים או ערב.

בהגינותה השיבה הילדה בחקירה נגדית כי עורך הדין של אמה דיבר איתה לפני העדות.

צר לי לומר, אך לא מצאתי להשתית מסקנות כלשהן על בסיס עדות הבת של הנאשמת.

בכל הכבוד, גם עדות עד ההגנה מר לוי יהונתן (ע.ה.3) השכן מבית אחר (שני בנינים באלכסון לדבריו) היתה כזו שהיו בה מסקנות של בוחנות תאונות דרכים ומומחיות, וזאת בה בשעה שהוברר שהשכן הנ"ל איננו בעל הכשרה כלשהי בתחום זה וגם לא ראה את התרחשות התאונה.

ואם מבקשת ההגנה להסתמך על עד הגנה זה כדי לבסס קיום הרווח הצר בגדר הרי הרווח גם נמצא בביקור במקום אך אין בו כדי להושיע את הנאשמת בתיק זה, וזאת, כפי שכבר הוסבר, מן הטעם כי ראשית אני נותן אמון בעדות אמה של המנוחה על כי היא ראתה במו עיניה את המנוחה צועדת לקראתה על שביל הגישה ונדרסת ע"י רכב הנאשמת ולא עוברת כל גדר, ושנית, שגם אם היתה מתקבלת התזה של מעבר בגדר הרי שמהלך זה היה צריך להראות ע"י הנאשמת עוד בשלב הטיפוס על הגדר ובהמשך לכך תימרן הילדה עליה ועמידה עליה.

גם ע.ה.4 מר דוייב (שכן בבניין) לא ראה את התרחשות התאונה.

עוד הסתבר כי עד זה שוחח עם בעלה של הנאשמת וגם העיד כי הלה גם שיתף אותו במה שהם (הנאשמת ובעלה) חושבים על התאונה.

גם עד זה לא יכול היה לתרום אלא את השערותיו והכל לאחר שגם שוחח הוא לדבריו עם ע.ה.3 מר יהונתן לוי.

מר דוייב נאלץ להודות כי הוא איננו מתצפת על שביל הגישה 24 שעות ביממה 7 ימים בשבוע עת העיד כי לשיטתו לא

עוברים שם אנשים.

עם זאת העיד מר דוייב כי המקום "**מאד מסוכן, מכוניות נכנסות ויוצאות**" (עמוד 265 שורות 21-22).

הנאשמת נאלצה להודות (לאחר זמן) כי היא יודעת וברור לה שהיא צריכה לשים לב לילדים באזור הבנין וכי למשל ילד גם יכול לרוץ אחרי כדור. (ראה את עדותה בעמוד 181 שורות 7-11 לפרוטוקול וראה את השאלות שקדמו לכך).

הנאשמת גם הסכימה כי ברחוב יש גם סופרמרקט וגם קופ"ח מכבי.

הנאשמת גם הסכימה שמדובר ברחוב הומה. (עדותה בעמוד 183).

הנאשמת גם הסכימה כי כאשר היא פונה שמאלה כל שדה הראיה שלה פתוח. (ראה את עדותה בעמוד 179 שורות 21-23 לפרוטוקול).

הנה כי כן - גם בסופו של יום מפי הנאשמת קיימת היתה שם חובת צפיות - לרבות ילדים - שדה ראייה פתוח לחלוטין עוד במהלך הפניה שמאלה - רכב גבוה - מזג אוויר טוב עם ראות טובה - ובכל זאת דריסה למוות של ילדה שהלכה בשביל מולה מבלי לראות אותה בשום שלב.

הנאשמת הסכימה כי הגי'פ בו נהגה הוא רכב גבוה וכי שדה הראיה שלה פתוח. לדבריה של הנאשמת: "**אבל תמיד יש ברכב איזה משהו שחוסם... לגי'פ עצמו יש את הקורה שחוסמת**" (עדותה בעמוד 181 שורות 18 עד 32 לפרוטוקול).

ועל כך כבר נאמר שמימצא הבוחן המשטרתי (בבחינת שדה ראייה שהנאשמת סירבה כזכור לקחת חלק) הוא שכל שדה הראיה נפתח אם רק טורחים להסתכל.

אלא שגם אין כאמור הולך רגל צריך ליפול קורבן לכך שברכב הנהג המתקרב אליו בחניית בנין יש קורה ברכב שחוסמת לנהג הרכב את שדה הראיה.

יתכבד הנהג ויזיז את ראשו ויבחן היטב את שדה הראיה, ואף יעצור במידת הצורך באם אין הוא רואה כהלכה, ולא יטול תחת זאת הימור וסיכון ויתקדם בעיוורון.

זאת ועוד: הנאשמת נשאלה בחקירתה הנגדית האם היא היתה מרגישה עליה של רכבה על ילדה. נשאלה הנאשמת, והשיבה:

"ש. אם היית דורסת ילדה בת שבע בגובה מטר ועשרה ששוקלת כמה עשרות קילוגרם היית מרגישה בזה?"

ת. כן. גם הייתי מרגישה אשם הייתי עולה על אבן. אני ממחישה לך שאם על אבן קטנה מרגישים אז ברור שכן היה אפשר להרגיש גם דבר כזה.

עמוד 26

ש. אז איך לא הרגשת?

ת. לא יודעת....

ש. היתה פה מרים חכים - היא אומרת שהיא ראתה אותך עולה על הילדה, ולא רק שראתה, אלא שהגלגל עולה על הראש וכל הרכב מתנדנד.

ת. אני לא הרגשתי". (מתוך עדותה של הנאשמת בעמוד 189-190 לפרטוקול).

ובכן, בכל הכבוד, אם הנאשמת עצמה מעידה מנסיונה שגם אם היא היתה עולה על אבן קטנה היא היתה מרגישה זאת ברכבה, ואם הוסק במשפט זה כי כל רכב אחר לא עלה עם גלגליו על הילדה (והרי גם מומחה ההגנה לא טען דבר שכזה באף אחד מתסריטיו לאירוע) פירושו שהנאשמת צריכה היתה להרגיש שהיא עולה על הילדה.

מכאן, ובכל הכבוד לנאשמת הנכבדה, באם טוענת היא שהיא לא הרגישה עליה של רכבה על גוף וראש של ילדה אזי דומני שאין מנוס אלא מלהסיק אחת משתיים: או שהנאשמת איננה דבקה באמת בענין זה והיא כן הרגישה את העליה על הילדה, או שתשומת ליבה של הנאשמת בנהיגה זו היתה מפוזרת עד מאד.

הנאשמת גם התקשתה להסביר הכיצד מחד גיסא השיבה שלא ניגשה לעזור אלא עלתה לדירתה כי היא היתה לדבריה מבוהלת שמאשימים אותה במשהו שלא עשתה, אך מנגד הודתה שהבהלה הנ"ל לא הפריעה לה דבר ראשון כשעלתה הביתה להתקשר לתרום כסף. (ראה עמוד 202 שורות 5-6 ושורות 27-32).

(במאמר מוסגר אומר כי אודה בהקשר אחרון זה על האמת כי בשים לב למסכת הראיות שהובאה בפני בתיק זה אומר אני בזיהור כי בשים לב להמשך הנהיגה של הנאשמת בחניה כאילו לא אירע דבר ועלייתה לדירתה, לא הייתי מביע פליאה באם בכתב האישום בפרשה זו היו מוצאות בזמנו את מקומן גם עבירות הקשורות להתנהלות נהג לאחר מעורבות בתאונה).

אגב, נמצא כי היו 16 עו 17 שיחות טלפון שנרשמו בין הנאשמת לבין בעלה בעת הרלבנטית לפני התאונה אשר לגביהן מדברי הנאשמת (אשר ציינה שאין לה דיבורית באוטו) יתכן שעשתה כאשר היא ובעלה שניהם בבית. (?) .

כאשר בחקירה הנגדית הועמדה הנאשמת על התהיה מדוע תעשה שיחת טלפון בתוך הבית לבעלה שגם הוא בבית, השיבה כי יתכן שזה היה מהחנות ויתכן שירדה למטה כי " בזמן הנהיגה אני לא מדברת".

כאמור - לגירסת הנאשמת שיחה שבה סיפרה לבעלה כי נדלקה נורית דלק ברכב ושאלה אותו אם יש לה רזרבי ובעלה שמע את דבריה בשיחה זו ויעץ לה כי היא תספיק להגיע הביתה, היתה לשיטת הנאשמת בעדותה השיחה שארכה (כולה) 4 שניות בלבד.

גם כאן, ובכל הכבוד, אני מתקשה כאמור ליתן אמון בגירסת הנאשמת.

כאמור, בחקירתה לאחר האירוע לכשנשאלה אם דיברה בטלפון אמרה שהטלפון בכלל לא היה איתה - דבר שהתברר כלא אמת.

הנאשמת גם ביקשה להדגיש כי לגבי נושא הדלק ברכב כי "אני הייתי מאד מדקדקת בדברים האלה" (עמוד 192 שורה 2 לפרוטוקול). אגב, לא כך הסתבר, מבחינת דקדוק, לענין ביטוח הרכב בו היא נוהגת.

הנאשמת נשאלה עוד בחקירתה הנגדית האם כאשר היא נסעה והתקרבה לחניה דיברה היא עם בתה שישבה ברכב. הנאשמת השיבה כי היא לא זוכרת מה עשתה באותו רגע. (עמוד 196 סיפא לפרוטוקול).

הנאשמת ציינה עם זאת מנגד כי אם אמה של המנוחה ראתה אותה ברכב מולה צוחקת ומשוחחת "אז זה יכול להיות". (עדות הנאשמת בעמוד 196 רישא לפרוטוקול).

הנאשמת גם הודתה כי רדיו היה פתוח ברכב. (עמוד 215 שורה 12 לפרוטוקול) אך לדבריה בווליום נמוך.

כאמור, הנאשמת הסכימה כי מימצא הבוחן המשטרתי בדבר שדה הראיה הפתוח לחלוטין כשמתחילים את הפניה שמאלה הוא נכון. (עדותה בעמוד 198 שורות 4-7 לפרוטוקול).

יש עוד לשים לב שהנאשמת גם הסכימה ללא סייג עם הבוחן המשטרתי כי עוד כאשר יורדים בירידה ברחוב ומפנים ראש שמאלה ניתן לראות ילד שעומד אפילו מעבר לחומה. (עמ' 203 שורות 24 - 27 לפרוטוקול).

לכשנשאלה הנאשמת מדוע בעלה פנה להורי המנוחה על מנת להתנצל ולהגיד שלא היה ביטוח השיבה הנאשמת כי היא איננה יודעת מדוע וכי אפשר לשאול את בעלה והוא

" בכיף" יבוא להעיד. (דבריה בעמוד 209 שורות 13-19).

אלא שכזכור, ההגנה, מסיבותיה, בחרה שבעלה של הנאשמת לא יעיד.

הנאשמת גם נשאלה על סירובה להשתתף בשיחזור שדה הראיה, והאם אין זה חשוב בעיניה, אך היא התקשתה להשיב. (עמוד 210 לפרוטוקול).

ואף זאת יושם לב: בחקירתה הנגדית הנאשמת עצמה נאלצה גם להסכים כי נהג חייב להסתכל בפניה הזאת כדי לראות אם יש הולך רגל ולעצור ולא לדרוס. (עדותה בעמוד 212 שורות 17-24 לפרוטוקול).

מומחה ההגנה אינג' ויסמן ציין כזכור בעדותו את גישתו בקשר עם צפיות הולכי רגל במקום: "אדם מן היישוב שנוסע בשביל אמור לדעת ואמור לצפות שהשביל הזה יהיה נקי מהולכי רגל כשהוא נכנס לחניה." (עמוד 280 שורות 13-22 לפרוטוקול).

אלא שכאמור, לא אחרת מעדת הגנה אחרת (השכנה רבקה לאה) ציינה כי באופן קבוע בנה בן השבע, כמו גם ילדיה האחרים (שבעה) וילדים רבים אחרים עברו שם כל הזמן. (עדותה בעמוד 489-490 לפרוטוקול).

מומחה ההגנה עצמו אף ציין בקשר עם הפגיעה בילדה כי "והרי לא יתכן שמישהו נחת מהשמים ופגע בילדה". (דבריו בעמ' 293 שורה 8 לפרוטוקול). אכן, צודק מומחה ההגנה, לא יתכן שמישהו נחת מהשמים ופגע בילדה.

לציין כי מומחה ההגנה מר ויסמן הודה בחקירתו הנגדית כי הנאשמת אשר גרה שם היא שנסעה שם יום יום בכניסה והיא שיודעת מה שקורה שם בשביל הגישה וצריכה להתנהג בהתאם. (עדותו בעמוד 300 שורות 16-18 לפרוטוקול).

מומחה ההגנה מקצין בכל הכבוד בעדותו ומציין כי לא ניתן לנוע במקום ב - 50 קמ"ש.

ניכר שהמומחה צודק לגבי 50 קמ"ש, אך מה באשר ל - 20 קמ"ש או 25 קמ"ש?

הרי הנאשמת עצמה נקבה בערך של 20 קמ"ש (לא יותר).

כלום התקדמות מכונית במקום שכזה בקצב של 5.5 מטרים לשניה היא סבירה?

כלום נסיעה שם בעיוורון, אגב שיחה ערה, צחוק ורדיו והפניית מבט למקום אחר היא סבירה?

דומני שהתשובה לשאלות הללו צריכה להיות שלילית.

לכשהועלתה ע"י מומחה ההגנה תזת מעבר הילדה דרך המעבר הצר שעל החומה ניתן היה לצפות כי תושלם בדרך של פירוט, אלא לכשנשאל המומחה מטעם ההגנה האם נהג שמגיע לפניה ועוצר לפני שפונה לא אמור לראות ילד שעולה על החומה, לא משיב למעשה מומחה ההגנה אלא אומר שהיה זה תפקידו של הבוחן המשטרתי.

אלא שזאת יש לשים לב:

מדובר בטענת הגנה אשר באה למרות גירסת אמה של המנוחה ולמרות שלנאשמת אין כל גירסה פרט ללא יודעת.

כך או כך ובכל זאת היתה התייחסות של הבוחן המשטרתי אשר בדק ניראות - גם של ילד בגילה של המנוחה - וגם ערך בדיקת שדה ראיה (ללא עזרת הנאשמת שסירבה) ומצא שדה ראיה פתוח לחלוטין ונראות כאמור עוד בתחילת הפניה ובשלב המדרכה.

בהינתן תזת ההגנה האמורה של מעבר הילדה דרך הפתח בחומה טען מומחה ההגנה (בעמוד 315 רישא לפרוטוקול) כי הילדה נפגעה בתוך זמן התגובה.

אלא שבכל הכבוד, מה לגבי עצירה עוד לפני כן למראה ילד על החומה??

שהרי כדי לעבור את החומה ילד צריך קודם לטפס עליה. הילד צריך להראות לעין בשלב הטיפוס על החומה ובשלב התמרון ברווח הצר אגב עמידה על החומה.

על כך ניכר שמומחה ההגנה, בכל הכבוד, לא המשיך ונתן את דעתו.

והכל כאמור בהנחה שמקבלים (ואינני מקבל כאמור) את תזת המעבר על החומה.

כאמור, כאשר שב ומלין מומחה ההגנה על כך שהבוחן לא עשה שחזור יחד עם הנהגת (ציצוט מדברי מומחה ההגנה) :
"ואז עושים שחזור עם הנאשמת עולים לאוטו של הנאשמת, היא ליד ההגנה ואומרים לה בואי תנהגי מלמעלה..." ("). ניכר כי נשתכח בכל הכבוד מליבו של המומחה הנכבד שהנאשמת סרבה בעצת עורכי דינה להשתתף בדבר שכזה.

באשר להכרח להבחין בילדה ככל שמצויה היא על שביל הגישה ראה את הכרתו של מומחה ההגנה עצמו בכך, בעדותו בעמ' 339 סיפא לפרוטוקול.

באשר לתזת המעבר דרך הפתח הצר בחומה מסכים מומחה ההגנה עצמו, בחקירתו הנגדית, כי ניתן לראות לפני הקפיצה מן החומה וגם שצריך במקרה שכזה לעצור, ולא להתקדם. (ראה את עדותו בעמ' 340 לפרוטוקול).

מומחה ההגנה גם מסכים כי יש הבדל בין נסיעה רצופה לבין תחילת נסיעה ממצב של עמידה (עצירה) ככל שהנאשמת (כטענתה המתפתחת) עצרה. (ראה עדותו בעמ' 340 לפרוטוקול).

באשר לטענת מומחה ההגנה כי יתכן שהילדה ירדה מהחומה כשרכב הנאשמת כבר עבר, הרי שמומחה ההגנה התקשה להסביר דינמיקת הפגיעה, וטען כי הילדה מצאה מותה במקרה כזה בגלל הימחצות לחומה (ראה תשובותיו בעמ' 342 סיפא) - דבר אשר בכל הכבוד ניכר כבלתי מתיישב אגב עם כל מימצא, איננו מתיישב עם עדות הנאשמת (אשר היתה צריכה לראות את הילדה נמחצת משמאלה או לכל הפחות עומדת על החומה עובר לכך) ובודאי שלא עם עדות אמה של המנוחה. (וראה גם את דבריו של המומחה בעמ' 343 שורות 14 - 18).

ההגנה מקדישה כאמור פרק נרחב בסיכומיה לטענה לפיה כאשר רכב הנאשמת מתיישר כליל בתוך שביל הגישה אזי נפתח כליל שדה הראיה ושבהינתן אורך הרכב חזית הרכב כבר עברה את מקום האימפקט.

בכל הכבוד, ניכר כי ההגנה כאן טועה ומטעה שכן היא מתעלמת ממימצאי הבוחן המשטרתי שלא נסתרו, ואף אושרו על ידי המומחה מטעמה שלה, על כי שדה הראיה נפתח כליל עוד במהלך הפניה שמאלה ועוד בשלב המדרכה. וידגש: עוד לפני שהרכב מתיישר. עוד במהלך הפניה שמאלה. אלה הם ממצאי שדה הראיה ולא אחרים.

עוד טוענת ההגנה בסיכומיה כי בהעדר עבודת בוחנות אין לדעת אם הנאשמת סטתה מהנורמה הדרושה.

אך הרי היתה עבודת בוחנות.

אין חזרה של הבוחן המשטרתי ממימצאי שדה הראיה שהיה לנהגת.

כבר הובהר כי הבוחן המשטרתי חזר בו אך ורק מחישוביו שעסקו בחציית הולך הרגל.

הבוחן המשטרתי לא חזר בו מהממצאים.

הבוחן המשטרתי מצא בסופו של יום כי התאונה היתה נמנעת.

ההגנה בחרה שלא לחקור את הבוחן המשטרתי חקירה נגדית ממצה.

אין מדובר כאן בחישובים של זמן תגובה ובלימה אלא במצב דברים פשוט שבו מול עיניה של הנהגת צועדת לעברה על שביל הגישה ילדה והנהגת לא רק שנוסעת שם מלכתחילה במהירות לא הולמת, לא רק שלא מאיטה או עוצרת לפני כניסה לשביל מלכתחילה כדי לוודא שבמקום שכזה שאין איש, אלא גם איננה נותנת כלל את דעתה לנעשה בדרכה ממש מול עיניה ולקיום הילדה שם, מביטה היא הנאשמת לכוון אחר אגב נהיגה, משוחחת, צוחקת ומאזינה לרדיו, ופשוט עולה על הילדה למוות וממשיכה. לא רואה את הולכת הרגל בשום שלב.

בכל הכבוד, זוהי רשלנות וזוהי גרימת מוות רשלנות.

צודקת כמובן ההגנה עת היא טוענת שכאשר נדרס הולך רגל נדרשות ראיות על מנת לקבוע ולהוכיח קיום רשלנות, רמתה וקשר סיבתי.

אלא שכל אלה הוכחו כאן.

לנאשמת אין גירסה פרט "ללא הרגשתי" "לא יודעת", לא ראיתי".

גירסת הנאשמת נמצאה בעייתית ונסתרת.

לאם המנוחה היתה לעומת זאת גירסה עקבית וברת הסתמכות.

לבוחן המשטרתי יש ממצאים המלמדים כי על הנאשמת היה לעצור, לראות, לעצור ולמנוע, וגם יכולת לעשות כן.

עסקין באירוע שבו הוכחה חובת צפיות, הוכחה חובת זהירות, הוכחה נהיגה מהירה מידי, הוכחה נהיגה חסרת עצירה וחסרת שימת לב, והוכח עיוורון מוחלט לנעשה בדרך.

ואם שבה ותוהה ההגנה בסיכומיה במה נפלה התנהלות הנאשמת מנורמה מצופה, אחזור ואסביר כי בכך שהנאשמת נהגה מהר מידי, בכך שלא עצרה טרם כניסה לשביל הגישה, בכך שלא ראתה כלל את הילדה בשום שלב, בכך שלא נתנה דעתה לנעשה מולה, בכך שלא האטה, בכך שלא בלמה, ובכך שפשוטו כמשמעו נסעה מבלי לתת את הדעת כלל לקיום ילדה הצועדת בתוך שביל הגישה של הבנין מול עיניה, עלתה עליה ודרסה אותה למוות.

מצופה היה, והוכח שגם ניתן היה, להבחין בילדה עוד טרם הכניסה לשביל הגישה. מצופה היה בנסיבות אלה שלא להיכנס לשביל הגישה אל עבר הילדה ולדרוס אותה.

כך צריך היה וגם ניתן היה, לעשות בנסיבות, אך הנאשמת לא עשתה דבר מאלה.

לאור כל המפורט ומנותח לעיל אני קובע כי בתיק זה הוכחו עובדות כתב האישום כדבעי והוכח שהנאשמת גרמה ברשלנות למותה של הולכת הרגל.

ניתנה היום, 18.12.17 במעמד הצדדים.